

impresum

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ
GITARISTA NA TITANIKU
(pesme)

LJUBAVNE

Večeras

Nabaciću masku tipa pored šanka
sijaću kao okrnjeni dinar
zakrpiću hroničnu rupu u džepu
i uradiću sve za sebe
kao da je baš tebi namenjeno.

Sad razumem

Neću te nikad ubiti – ti umireš u meni svakog dana
ali uvek imaš dovoljno snage da me preklinješ tren
pre nego što dozovem mrzovoljnog Morfeja da me
udari čekićem po glavi, no ne žalim se jer znam
da se u ćupi ne krije Atina a ti uvek nađeš snage
da se povampiriš ili vaskrsneš, kako ti drago,
nikad nisi imala mere, uvek te bilo previše ili
premalo, i svi ti suludi planovi, svaki od njih
tražio je tri žene i pet muškaraca a nas je bilo
samo dvoje, ponekad, kad se očešemo, dve repate
komete, svaka u potrazi za svojom Zemljom koju
treba uništiti, znam: nikad nećemo sagoreti za
dokoni svet na razdražujuće vedrom julskom nebu,
trivijalni vatromet maloumnih, ispuniti želju
svojim svođenjem na bezazlene oblutke,
jaja kosmičke kornjače u zadimljenim jamicama,
prašinu od koje se prave šarene laže i Koka Kola,
i nikad, veruj mi nikad nećemo, postati Sunce.

Nokturno

Ne budi suncokret uhvaćen
u žitu u vreme žetve, znaš,
dovešću ti, draga, smarijače pod
balkon, latino je u modi, čujem
između tvojih puterastih
reči štroptav siktaj kao
nevešto nahovan umirući jezik
nešto kao: "Beži odavde,
jebem li te radoznalog!" ili
"Skromno se udalji, pohlepan
kakav jesi!" i nestajem bez glasa,
jer, ostavio je, pre mene, naravno,
sjajan tip, kaže, prodao bih je u
belo roblje samo da o meni
jednom tako progovori a vi
popijte sve, oližite ćase sa
kikirikijem i podmetače za pivo
jer stigao je večeras račun za
njene ožiljke na duši a ja sam
najbogatiji čovek u gradu

Živim te

Ne pišem samo da beležnicu, vlažnu od kisele kiše,
ukrasim Roršahovim mrljama
da, *le cunamh De* prizovem ozon-
moje su namere nečasne-
želim da te slatko mučim
do sledećeg susreta.

Davno, srce, nisam pisao:
čekao sam da mi padneš na papir
kao što mi padaš u ruke,
da nisi lekcija iz brušenja stila
i da me pesma prožme kao tvoje davanje
a kao što to obično biva, imao sam te tu, sve vreme
i čim sam to shvatio ja napravim pesničku sačekušu
i prepadne me ljubav i omami trenutak,
krenem da te hvatam u varljivim titrajima obećanja
iznad orošenih trola i tu prekidam pesmu,
skačem iz obamrlog tramvaja
u autobus kojem je narečeni tramvaj blokirao put
nastavljam da pišem a znam - uzalud,
nemam mimozaste barokne reči,

nisam ih kusao srebrnom kašikom,
moja je ljubav kao i ja, velika,
sva iz jednog komada,
udara glavom u krov autobusa,
ima lice školarca i žilave šake zrelog muškarca
i te nadlanice, o da, i TE nadlanice,
a nosi dva imena umesto jednog i, ne,
posvetu nemaš jer su me posvete skoro ubile,
ne brini se, ima te u ovoj pesmi,
od sloga do sloga a belina hartije
nastala je od tvog imena što krije istočno svetlo ,
nisi od papira već od srca, od mene,
uvek sam te željan
i nikad me ne ostavljaš gladnim i
osećam te, zategla si moju kožu
i od nje napravila bubanj što čulno mumla
i izgllačala si je kao ogledalo
da uhvati sve odsjaje tvoje puti.

Voleo sam pre.

Tebe živim.

Šuplje zveri

Mi smo šuplje zveri, ti i ja,
spojena, tela nam ječe do neba,
zvone na uzbunu, ne traže anđele,
stvorena i čuvana za zvonjavu
a kad eho naglavačke iskoči iz uha
ćutimo kao da se vekovima mrznemo
svako u svom vinskom podrumu,
a onda cimanje, male, lepljive šake
prave od nas kade, kofe, oluke,
kazane narodne kuhinje i ne peru,
samo sipaju gadost a mi zahvaljujemo jer
sutra može nestati predvidljiva muzika,
mogu nas istopiti u milion šrapnela-
po dekagram poništenja „za poneti“,
znam te, dogmileli smo sa iste trake
što zaudara na spaljenu gumu i petoparce
sećam se, na svojoj koži sam video tvoj odraz
kao sliku sebe, kao obećanje, pomalo i nadu,
voleo sam, tebe i tvoje greške, podjednako,
i molio se, kao i sad, da razbiju naš kalup.

PASJE BLAGO

Jaši tigra

Imao si žar cigarete u oku-
zasenio je tvoje mutne zenice,
imao si dvadeset i resto nečeg,
život nisi merio brojem sedih
i kad su ti rekli da moraš ići
spakovao si okrajke hleba i osmeha,
zajahao benaglskog tigra na vrtešci
previše brzog da sjašeš, iskočiš,
promeniš mesto, nađeš lomnog labuda,
oživljenog jednoroga, dovoljno sporog
da jasno sagledaš sve svoje greške
koje stoje okolo i monaški čekaju,
urokljive, da vrteška konačno stane.

Smeće

U zgradi na vrhu brda nestajalo je gasa, struje, vode,
Bilo je pretesno za ljude ali je po okolnim poljima
bilo itekako mesta za đubre i zapaljenu burad,
vršci đavoljih peći, plastika za jelo i pakovanje,
stopljeni u jedno pa rasplinuti u gladnom vazduhu

A bio je tu i neki kratkonogi crnožuti kopilanski pas
imao je nešto od ptičara (slabo ko ih voli)
i dosta od džukele što je osvojilo srca ukućana -
niko nije tako slasno grickao naše nogavice i đonove

Padao je u amok kad bi kraj puta od krtog kamenja
zavrljačili naše dokaze postojanja a račune
iz supermarketa prosuli kao konfete za Novljaka -
putokaz do restorana maskotnog i skotnog džukca
(on je bio ona ali to je već druga priča)

Glodarske njuške, ribljeg oka i skoro mačije šape
takva je bila kad smo je našli, bezimenu crnu kučku,
pored paklenskog dimnjaka krvavog od surove rđe
sa tajnom u dušniku - sedam dana starim okrajkom

crnog hleba

Guitarist on H.M.S. Titanic

Lako je rečju, skliznutom sa francuskog ležaja,
lupati jake čvrge, kao one za prvo šišanje,
samodovoljni izgnanik na *Pontusu Euxinusu*,
ići na lepe premijere lepih predstava
gde su glumci lepi, skoro kao publika
a možda napišemo još koju knjižurinu
u vremenu raspisanih i nepismenih?
Avaj, levorukog mi krsta i zelene sveće
čemu ta agonska vika kad orkestar
na Titaniku i dalje svira *con sentimento*,
neće nikad u pesmu ući ružno, prljavo,
ogorčenost, strast, protest ili psovka,
držite to napolju, kao besnog psa,
vežite ga za smisao da ga zapiša,
da niko ne može da namiriše seks,
učtivo uvucite muda, bradavice,
molim, skupite noge, predstavljam
vam umetnost kao takvu, umivenu
vrati se rimo, sve ti je oprošteno,
reciklirana, refleksivna poezijo,

prozo u *rigor mortisu*, dajte tempo,
dajte stih, visokoparne katrene,
vaskrsnuo je aleksandrinac,
i deseterac se ljuti ponačinio,
ispaljen iz gusala kano strijela,
tražite plemenitu smrt iznad
rašćerečenih tela, ako možete,
tražite patriotizam na tribinama
punim zadaha arene i fašizma,
poeziju u *reality show - ovima*,
servirajte nam svima, odjednom,
vaše pomije, da povratimo svinjski
i krenemo dalje.

Tvoj trenutak

Od prvog drhtaja groznice našeg sveta,
Neuhvatljivog treptaja oka Tvorca Univerzuma
Prošlo je samo šest milijardi godina
nastanak čoveka stao je u tužni uzdah Majke Zemlje
pre milion godina
i civilizacija je u istoriji životinja samo sekund -
deset hiljada godina stara
i tvoja zemlja, smežurani list na stazi istorije
leži preko hiljadu godina
i ti, sa životom zamagljenih dana i godina
nećeš pregurati stotu
samo si jedan od milijardi treptaja na površini mora
i imaš samo jedan svoj trenutak
samo tvoj
i neko ti ga otme, iz čiste obesti.
Bi li onda ubio za to?

SLATKI POKOLJ

Zašto si podigao ovaj spomenik?

Eno ga, k'o krnjotak krnjeg zuba
na prilazu Novom Sadu -
fali mu pola slova boje zubnog pleha
i smisao.
Nazirem datum i nagađam -
izginuli ljudi u Drugom svetskom ratu.
Ali ko, koliko njih, kako, od koga?

Zašto si ga podigao, hajde, reci?
Da kažu da si se setio?
Da kažu da ti je stalo?
Ili da ne pričaju o prolivenoj krvi?
To li je?

Što bi pričali kad spomenik
ćuti za sve?

Bili smo dečaci i nosili smo puške

Bili smo dečaci i nosili smo puške
i plodna jesen je šuštalala pod nama,
vijugali smo kroz jantarsku šumu,
brda još nije bilo pred našim očima,
prašnjavnog diva povijenih ramena,
ni tvrđave sazdane od kamen - drveta
od mirisa Ladoge i seljačkog znoja.
U engleskim topovima, crnim, gizdavam,
čekala su nas đulad od štavljene kože
puna drumske prašine i piljevine,
nas, prvu i drugu regimentu kadeta
u kićenim uniformama *aux belle Paris*,
bili smo kivni na šumu što skriva,
besni što naša taština još ne sija
u svoj svojoj lepoti pod Suncem
ali i taj čas je stigao nenadano
i slili smo se na poljanu kao jedan,
obnevideli od nebeske korone,
a onda smo oslepeli još jednom
kad smo ugledali tu štrkljastu pritku

na kuli, sa kao čioda malom glavom
na telu ispošćenog, povijenog Titana
i garavu, gustu kosu, kao zlu zastavu -
bio je to car i general, dozivao nas je
da priđemo lagano, gizdavim hodom,
mi, tada dečaci koji su nosili puške,
zaigrali smo menuet s oprljenim bogom,
naš lajtnant je isukao paradnu sablju -
sevnula je munja od žeženog zlata,
potrčali smo, mi dečaci sa puškama,
par mlakih plotuna - oblačići od šlaga,
na kolena, pucaj, puni, trči, pucaj,
stigli smo u podnožje carske tvrđave,
mirisala je na skamenjenu smolu i rat,
dodali su mi merdevine, dobio sam iver
posred šake, nikad pre nisam krvario,
hitro sam se uzverao, udario prvog,
pa sledećeg a za mnom drugovi i
car je tad mahnuo belom maramicom,
nasmejao se i rekao: "Pobeda je vaša"
i musketama su tanad zastala u grlima
a Koroljev je rekao da ima 24 mrtva
na obe strane, jer - bili smo luda deca
i nosili smo puške napunjene olovom.

Danas ležim u raci kraj Poltave,
đubrim gorku travu tuđe zemlje
i žalim što nisam davno poginuo,
bez priznanja, pomena i spomena,
bez krvi švedskih ulana na rukama,
onda kad sam bio dečak i nosio
pušku.

Slobodno budi hrabar (Niko ne želi da te čuje)

Slobodno budi hrabar!
Niko ne želi da te čuje!

Kul je biti dobar sa svima
I prezauzet i bezbojan
Korporativna kučka
I poznati *Anonymous*

Guraju se ko će prvi
Da stavi lanac oko vrata!
Ako bude pametan -
Pretočić ga u kajlu

Bendovi su kao da su ih
Pravili u kineskoj fabrici -
Sve je to isto sranje
I brzo se kvvari

Pobune nema
Jer ne donosi milione,

Kao nekad
Duva Blowin' In The Wind
Šuplje kroz reklamu
Za donji veš -
Victoria's Secret -
Himna istrošene generacije,
Prdež ispod svilenih gaćica

A mi smo još gori
Ni himnu nemamo

Slobodno budi hrabar!
Niko ne želi da te čuje!

Čovek sredine

Ja sam čovek proseka u svojim krajnostima:
verujem u demokrate i judeomasonsku zaveru,
svaka silikonska dojka i plastična bradavica
odbljesak su zenice i beonjače svevidećeg oka,
zakrpi mi kletu rupu u novčaniku
i zaboraviću svrab kratera posred čela
jer želim da se isključim i privremeno umrem,
spustim pretešku glavu na ambalažu kožnog troseda
(otplata u roku od dve godine) od dve hiljade evra.
Daj mi sedativ da ubijem bljuzgavi osećaj života
mada, šta vredi sada olakšavanje neumitnog
ako je dupe sedelo na hladnom sedištu linije 601,
nije svet za mene, učenog da budem skupa kurva,
gladnog mirisa novog stana i mlade žene,
kad je moj novac frišak ispod prese i ja sam takav
i ništa od pre ne postoji: grobovi predgrađa
i otkopana gubilišta u prekjučeršnjim vestima.

Obični ljudi

Obični ljudi mogu da promene svet
Ali su isuviše zauzeti dok menjaju pelene
Ili traže one jeftinije, po policama hipermarketa
Ili doje decu ili vezuju pertle ili šta god
Ili veselo trčkaraju od svadbe do sahrane
Ili čekaju u redovima, guraju u prevozu,
Voze kola na „generalku“, decu do obdaništa,
Decu do škole, tinejdžere do popravnih domova,
Obični ljudi ne menjaju svet glasačkim listićem,
Obični ljudi ne menjaju svet ako su na listiću,
Obični ljudi ne menjaju svet ni ako se obogate
Jer tada su samo obični i odvratno bogati ljudi
Sa mnogo više vremena i manje briga i savesti

Običnim ljudima pripada svet koji nikada neće
sagledati

Mengele je umro kao lep starac

Mengele je umro kao lep starac na brazilskoj plaži,
Artukovićevu presudu je prestigla smrt od starosti,
Nikson i Buš su, ruka preko kosti, otkrckali u istoriju,
Milošević je umro u toploj ćeliji od nečijeg srca,
Karadžić se bavio alternativnom medicinom,
Hitler je progutao metak i falsifikovane dnevnike,
Pinoče je iz senatorske stolice skočio u pakao,
i sve te opsesije, frustracije, manije, fetišizmi,
perverzije, prežderavanje, prehebavanje, isihazmi,
okultisti, vizije, tajne službe, duhovnici, sektaši,
istorijski susreti, bolesti, i sve to za bolji tiraž i skok
prodaje izbeljivača za 0,5% , i sve to za fine ljude koji
vam nikad neće pomoći i sve to,ekstra,super,
skandalozno, od holokausta do trača -
samo za našu zabavu!

PS:

Fama sitnog zločinca živi duže od sećanja na žrtvu
čiji će se izribani ćošak istorije već danas zvati nikad

Henrik Osmi

Nije znao za milost ni za ljubav,
bar ne kao mrski, podanički svet,
osećanjima je dopuštao da projure
kao mutna, divlja, nabujala reka Vaj,
daveći i spasavajući sve pred sobom,
deklamujući slatko o humanizmu,
sekući supruge, protivnike, zalutale
ili spaljujući pola gorde Škotske,
nije znao za bolji odmor od požude,
poraz je prozvao smišljanjem osvete:
pamfletista, nadir -vidar, atleta,
vitez, državnik, nezasiti proždrljivac
priličan Imperiji koja se rađala:
neuništivih, mrtvih očiju, buldog
pod perikom i kolonijalnim šlemom,
zaklonjen bičevanjima i Gornjim domom,
mrtav kao poslednji zmaj Cadwalladera.
Njegov jedini prijatelj, svetac katoličke vere,
stvarao je na lomačama protestantske mučenike,
sanjao Utopiju sa robovima i inkvizicijom,

pogubljen je makijavelistički, zbog razvoda,
a ni veseli popidruzi ga nisu nadživeli,
nije imao ništa do kraljevstvo bez njega
a ipak, zelena polja bila su njegova radost
zelena polja su bila sva njegova sreća
ali tako kaže pesma-
njegova.

Srce tame

Krstariš kroz crno srce Balkana,
Ne vidiš ni drum ni sebe -
Samo hramovi pod svetlima reflektora
Rade non stop,
hipermarketi za izgubljene duše,
obesite se na neonski krst -
samo pravo!
I reklame multinacionalnih divova,
korporacija materije i uma,
nisu svetionici,
ne prodaju ništa,
ne nude ništa.
One kažu:
tu smo
i bićemo tu večno
Purina, Coca Cola, H&M, Marks&Spencer,
I negde u tmuši,
Svetla gradova u kojima
Sagorevaju ljudi,
Daleka kao sazvežđa

Koja oko teleskopa
Još nije dotaklo.

Ni reč o tome

Ima četrdeset godina
i pet pesničkih zbirki
i ni stiha, ni slova
o tome

Tada je leteo a njegove pesničke vizije
lelujale su visoko iznad mamurnih glava
sabijenih u buljuk po veri (rasa će se već izmisliti),
razvrstanih na žene, decu, starce, muškarce
poguranih prema jednoj od bezbroj kapija
koje vode prema istom, kojeg, kažu ubice,
bolje čuju oni koji stoje pred njim junački
od onih koji samo kleče ili klanjaju
a on, jedan isti, došapnuo im je danas
da je u starozavetnom raspoloženju
jekom plemenskog bubnja,
glasom crkvenog velikodostojnika
ukrštenog s vođom,
glasom Johnny Casha u
God Is Gonna Cut You Down

i vršili su njegovu volju:
opkolili,
isterali,
tukli,
psovali,
doterali,
razvrstali,
isprozivali,
prebrojali,
opet prebrojali,
čekali da se uhvate najmanje tri muve
na svakom licu,
pili i pušili,
pevali,
psovali zajedničke pretke,
možda neki mrziteljski vic,
smradno prazan kao ispražnjen šaržer
a onda je balavi regrut javio da može
i pošli su,
poveli,
poređali,
streljali,
pucali ponovo,
zasuli,
zatrpali,

a nesvršeni „difovac“ je rekao:
„Biće to lep fudbalski teren“.
Pa majku li vam jebem!

A on ima četrdeset godina
i pet pesničkih zbirki
i ni stiha, ni slova
o svemu
i ni slova, ni stiha
o njemu

Naša mladost

Mladost je luda i ubija
odevena u kemp krpe,
sluša plastičnu muziku
sa stilom u nagoveštaju,
čita pogrešne knjige,
zaludno dabuje, klabuje,
politički idiotična,
emotivno trivijalna,
jede i pije smeće,
zaudara na menzu,
ponosna na cifre,
mehur pun nade,
bez reda i milosti,
poluobrazovana,
uzdanica otadžbine,
ubuđala budućnost,
dodiruje nepoznata tela
prečesto i uzaludno,
plaše je nepoznata tela
uzaludno i prečesto,

sita je jedino svog tela,
androgino savršenog,
početak plana- njen kraj,
kurva, najavljuje smrt,
nedostaje ti sladak svrab,
oživljeni bol ali dosta je bilo -
pričesti se pa da počnemo

Bezgrešno začće Majke Srbije

Zatekao sam se, bačen ko zna odakle,
na površini slatkastog zadaha od sluzi,
topio u paklenskom primordijalnom želeu,
držao na površini ne toliko slepom verom
koliko sopstvenom dušom ne toliko čednom
koliko neoskrnavljenom a mesnati svod
dumbarao je totemskim ritmom srca hrasta
i telo mi je uteklo a srce bežalo ispred njega
a onda mi je neko ponudio slamku spasa
koja je neodoljivo ličila na „kalašnjikov“ i:
„Očaj zahteva očajničke poteze!“
„Pacifisti prvi ginu u svakom ratu!“
„Izbor je varka pisane sudbine!“ a onda -
ščepao sam kundak, čvrst i pouzdan kao smrt
i povikao „Vuci!“ ali nikog nije bilo da cimne
i potonuo sam kroz endoplazmične slojeve,
narandžaste, žute, purpurne, u pompeznoj pozi
olovnog vojnika, survavao se u jezgro, medasto
i sjajnije od života kojem smrt još nije zajahala vrat
a onda me obuzeo strah veći od kratkog predživota

osetio sam mekoću dodira na obrazu, majčinski šapat,
suze su navrle na oči, brutalne, krupne i oštre
pomislio sam da ću oslepeti a onda poraz -
voleti i biti voljen, to želim, to mi treba!
Pijani osećaj trajao je treptaj oka a onda sam,
skučen, sabijen, bedan pogledao sebe odozgo -
emotivnog džankića koji krizira i rekao:
„Ako je to sve što mi treba šta će mi takav život“
Posisao sam vreli metak iz metalne bradavice,
znajući da ću opet doći na ovaj svet-mrtav,
go i ljigav, onakav kakav sam pred vama,
radoznalim studentima u prosekturi
i mrtav kao pre, u školi, na poslu, u vojsci,
mrtav u stotinama drugih „običnjaka“
koje su mirne, čiste i nevine, ubijale hiljade bez
zazora jer mrtvi ne mogu zgrešiti
i zato što su, kao i ja, svojom smrću u predživotu
napravili kosmički zez i začecé učinili bezgrešnim
a svojom poslednjom smrću zavarao sam Tvorca i
vas i sad lagodno čekam Dan Velikog Razrešenja
jer znam da nije daleko –
dva treptaja oka i tri suze.

Težina

Kako da okajem grehe
Kad nisu podigli dovoljno veliku crkvu!
A opet retko grešiš za sebe
A više za druge-to duguješ svetu!
Greh je truditi se da budeš savršen,
Možda i najveći od svih
I stoga radi predvidljive stvari
Da te uhvate pre ili kasnije.
Greh je smotuljak koji čini život.
Neko je bacio milion evra
Sa stotog sprata i uhvatio sam
Par novčanica da zavaram džep.
Da sam se borio do kraja
Odavno me ne bi bilo.
Da sam iskreno voleo
Ostao bih nevin.
Prikriveni i iskreni zlikovci
Čine ovaj svet;
Prikriveni osuđuju- iskreni vladaju.
Priznanje tu ne vredi

A kajanje se gura sa sitninom
I nema ničeg osim pitanja:
“Da li možeš da nosiš
Onoliko koliko si težak?”

KATALONIJA-P.S.

Isti stranac

Isti je stranac ubacio novčić od dvadeset centi,
urešen harfom,
u Crkvi Svete Marije u Gotskoj četvrti, Barselona,
Katalunja
i Bog je uz Teslinu pomoć upalio sijalicu u plastičnoj
sveći
za spas grešne besmrtne duše njemu bližnjih i
njegove
i isti je stranac ubacio novčić od dvadeset centi
urešen zvezdom
u procep aparatusa u Dalijevom muzeju, Figeras,
Katalunja
i pred internetovskim očima rascvetalo se Hristovo
raspeće

Plača George Orwell

Da li je primereno da podignem stisnutu pesnicu
pred savijenim atomskim krugom i elektronom
u centru plače, s očima kamere na mom potiljku?

Da li je primereno da pomislim na spisak
koji je slavni pisac bez kajanja poslao MI-5,
sve bivši kamarad do bivšeg kamarada?

Da li je primereno da osudim zbog toga,
onog koji se borio protiv oba Velika Brata -
s puškom protiv prvog, perom protiv drugog?

Da li je primereno da kažem u lice kamere:
Oba puta si bio u pravu?

Ljudski, previše ljudski

Video sam bekstvo Nigerijaca iz La Ramble -
džibidžajke su krckale pod *Guardijom Urbanom*,
čuo mantru prostitutki u čednim uličicama El Ravala,
zaobilazio, kao Tomba zastavice, makroe ,
konobar iz *Els 4 Gats* mi se obesio na rame dok sam
čitao meni dočim je njegov kolega gabaritne
melanholije pevao: *Per amor de una mujer*,
gledao Barsu na par trenutaka, bespomoćnu,
snuždio sam se pod stopalima Krvavog Admirala
kao američki domorodac koji prima hrišćanstvo,
alkohol i boginje pod rukom franjevačkog kaluđera,
oči su me pekle pred fotografijom Dalija, Gale i
Kaudilja u Port Ljigatu, pomislio na Hamsuna,
čuo sam za mučilište na obližnjem brdu, Tibidabu,
i nisam se, dete 20.veka, naježio na njegov spomen,
a onda je, na jezeru, u parku Citadela, galeb, onako,
uzgred, zakačio goluba -“leteći pacov” se praćakao
kao da mu je vetar *tramontana* u glavi, mukica,
čuo sam: “ Rauša! Rauša!” iz kljuna punog vode

a galeb ga je pritisnuo,veličanstvena beštija,
njegovo perje je postalo još sjajnije onda kad je
golub prestao s unapred izgubljenom bitkom,
potom se izmakao, ostavio lešinu da pluta
i zaputio ka nekim patkama

Goluba nije pojeo

Ljudski, previše ljudski

Šta bi rekao Papa?

Šta bi rekao Papa, redovni gost kafea "Zürich" ,
Trg Katalonije 1, na pojavu metalnih stolica i stolova,
bakelitskih pepeljara, turista?

Strovalio bi gromadnu telesinu u prvu stolicu koja
mu padne šaka i naručio *Popodnevnu smrt* tresući
cigariljo u falš pepeljaru:

*"Hombre, sabij šot apsinta u čašu za šampanajac,
sipni tu četiri unce cave , toliko ledene da mi odmah
zamazli čašu a onda, kad završim s tom ambrozijom,
ne čekaj, just keep them coming!"*

Eto šta bi Papa rekao.

La Marsella

Staro vino ima bolji ukus kad si mlad
A ovde je prvi put ispijen zaborav u Barsi.
Eto, to je moj sladak izgovor boje žuči,
ogledala su oprana u prošlom stoleću
i neću sagledati svoj lik, rastopljen,
kao Dalijevi satovi

In a Nuttshell

Biću kralj Gaudijevog guštera u parku Güell,
zavući ću se u školjku stepenica Sagrada Familije,
pretvoriću se u ovalno staklo od meda u Casa Milla,
postaću flaša *cava* šampanjca na vrhu dimnjaka,
raščlaniću se na šarene komadiće mozaika,
sastaviću se kao friz grešnika i gargojla
i zabiću oči u iskričavi svod skladišta vode

Ne zanima me svet koji ne želi da živi
u Casa Batlló

SAGA O IZGUBLJENOM

Saga o Izgubljenom

Priča mi se raspukla pred očima, nakaza nad
nakazama -
rascepljena utroba zveri iz koje izlazi manja i
strašnija
a iz te zverčice jedna još manja i još strašnija i iz nje
još jedna,
još manja i još strašnija i još opakija i iz nje još
jedna,
sve do opakog virusa koji napada isključivo mali
mozak
i kaže:
Početak, sredina, kraj, prelistaj prozu na brzinu
i shvatićeš sve, nema agona i orgije senki.
Bolje ti napiši pesmu, onu koja će isceliti jednog
i otrovati hiljade ili barem više od dvoje

I tu počinje pesma zrelog čoveka, zaokružene
ličnosti,

dovoljno ozbiljne da napravi od sebe ozbiljnu
budalu
i ostavi Hristove godine iza sebe i ukrade krst
a onda ceo život kuka na ivericu u šakama i
ramenima -
tu je pesma, na Internetu, varljiv i izbrisiv zapis,
kamenčić da baciš u vodu ostaviće više traga od
bloga:

Prečesto viđam sebe ovih dana i ne dopada mi se to
ni najmanje, te oči iznad želatinastih, žućkastih
obraza,
stisnute, beznadne, gledalice probuđene svinje,
dremljivog poraza,
okoreli konzumenti trave, novinari i sluđeni mladi
parovi
sa rasplakanim bebama u parkovima, ja sam i ta
beba i plačem,
ridam, balavim kao ta gomilica života koja ne zna
šta je snašlo
a s vremenom koje će je gutati i tesati znaće još
manje,
samo će se oči promeniti, nikad više tako velike,
nikad više tako plave.

Doneo sam neke važne odluke, sproveo ih i
prekrižio u notesu -
to je moja tradicija, pedantno inventarisanje života i
crti
preko svega i krv je ponovo mirna a mrtvosanje se
nastavlja .
Potraga za sopstvenim manama urodi nekim
dlakavim plodom
debele kore, vlaknastog mesa, bez mirisa ali zato
oporog ukusa
a ako sebi uskratim tu radost onda prijatelji
priteknu u pomoć
i ukažu na put bedaka kojim treba ići.
Zverčice moje voljubljene,
i ja, veliki crveni orangutan, dugih ruku i babunske
napaljenosti,
okupljamo se na krhotinama grana koje smo sami
pretesterisali
i gostimo tuđim neuspesima i nalivamo izvetrenim
sanjama no,
bogovske su fešte to i tako, napojeni i oždrani a
opet gladni

preguramo dan, uz bankarski osmeh plajvazom
prekrižimo znance,
odrađena je još jedna obaveza, vidimo se ponovo za
koji mesec

Dobro mi je u mom stanu, s pogledom na utešnu
rupčagu posred ledine-
biće tu udareni temelji novog tržnog centra i
potrošačkih kompleksa
i ima nečeg umirujućeg u krateru trideset sa
dvadeset puta deset metara -
posmatram presek kopa - monolitan, jednobojan,
mrk i mutav
a grudve zemlje naokolo razbacane podsećaju na
zgrudvani braon šećer
i nema nikakvih dokaza da je tu bilo ko pre nas
živeo, artefakata,
rimskih novčića, keltskog nakita, slovenskih svirala,
nemačkih mina,
ništa, kao da uopšte nemamo istoriju, maločas smo
sleteli letećim tanjirom
pa, kad nam dosadi ova zemlja, rasklopićemo sve,
strpati u gepek i odleteti

Loše mi je u mom stanu sa neutešnim pogledom na
gradsku panoramu-
tek kad se izmakneš i pogledaš s brda na urbanu
koprenu shvatiš
šta udišeš, na čemu živiš

Kad si sam pruža ti se prilika, nepozvana, flajer u
poštanskom sandučetu,
da razmišljaš dugo i brutalno, da puštaš verbalne
vetrove čim ustaneš,
izmamiš demone da vilene i vile da se demonizuju i
vređaš nekog, nešto,
prva jutarnja psovka ti dođe kao viski koji ubija
prašinu u kaubojskom grlu,
možeš i da polomiš nešto, ako imaš dovoljno
energije u sebi, samo udri,
samoća i služi tome - uživati u sopstvenoj propasti
bez tuđe asistencije

Nekad je moj društveni zverinjak, priznajem, bio
probna Nojeva barka,
ona koja nikada nije pristala uz Ararat, krcata
endemičnim vrstama

koje su nekad lutale morima, nesigurne da su
popisane u Knjizi Postanja...
Avaj, prošlo je dosta vremena - između šest dana i
šest milijardi godina
(pre će biti šest godina) i došlo je do regresivne
evolucije, potonulo se,
izašlo na kopno i izmešalo sa dvonožnim
robotoidnim sisarima i tu smo,
na suvom, umovi krcati kalupima i jasno je –
nemamo se gde nasukati

Dugo spremam samoizdaju i usput pravim
kompromise, treninga radi
i dobro mi ide iako mi vrednost na tržištu lagano
pada a roba smrducka
i više nisam sveže odlomljeno parče mermera
namenjeno dletu moćnika,
lutan koji može biti po potrebi i “mama” i tata”i
“nevaljali bata”
i biće bolje da polako spakujem svoju tezgu pa trk -
pravo niz fuš - sokače
kad nisam sposoban da glumim one koji su se
p(r)odali sa stilom
po uzoru na porno-dive koje se prkosno mršte

pritisnute bezbrojnim telima
i poručuju: “Možda sam rastočena i besprizorna ali
ja kontrolišem situaciju
i uživam, o kako uživam!”

Napraviti od jebanja umetnost i jebati se za
umetnost - to su dva posebna pojma.

Nema banalnijeg snošaja od onog u kojem
učestvuju dva muškarca:
nezgrapni, ružni (ponekad i ćelavi), ćoškasti dlakavci
predani zanosu...
Pardon, masturbacija je još sumanutija- tu je jedan
maljavko više nego dovoljan
(s razlogom ne verujete ovim potpuno
neutemeljenim izjavama i zato probajte oboje)
mada ni stvari između muškarca i žene ne stoje
mnogo bolje:
ako vodite ljubav onda ste softani, postajete žena
koja spava sa vašom devojkom
a ako tucate onda ste mali, prljavi pornograf i
sknavite njenu ženskost...
Razmislite samo, sve što radite u postelji neko je već
uradio u filmu, baš sve,

vi ste samo bedni prepisivači Knjige - Jebendije a
rukopis vam je često nečitak
i listovi imaju "uši" i mrlje od kafe a knjiga ima
tvrde korice koje jasno određuju
početak i kraj, predigru, igru i klimaks, upisana su tu
i sva vaša trošna tela,
obdarena manje ili više, proporcije, jezici, usne,
kose, mirisi, uši, stope, fetiši,
perverzije, zamene uloga, uniforme i lanci, šibe,
"vruće pantalonice",
"španska kolica", "trojanski konji",
"šezdesetidevetke", "zlatni tuševi". Tanko!
Više je vrsta francuskih vina na ovom svetu nego
položaja ili erogenih zona,
Više je nijansi tropskih listova u srcima šuma
osuđenih na seču nego lepih žena,
čak ni frustracija i psihičkih bolesti nema toliko
koliko ima zvezda u bilo kom sazvežđu
a opet se vraćamo istoj igri, lomimo, prožimamo,
dražimo, lažno uzdišemo,
stenjemo iskreno, milujemo, gladimo, sisamo,
ljubimo, grickamo, grebemo, čupamo,
iskaljujemo bes i ljubav na nekome radi par
blesavih osmeha sledećeg jutra!

Uvek sam želeo nešto više i mislio sam, samoživac:
“Nema u tome ničeg lošeg -
ako imaš talenta i marljivo radiš vino uspeha se
neće premetnuti u sirće ”
kao da moj zvezdani put posut vilinskim prahom
neće ražalostiti mnoge
i nisam znao da sam, skrajnut i sirot, mnogo bitniji,
veći, čak podnošljiviji,
opravdanje za tuđe poraze: “Ako on nije uspeo
onda neću ni ja i miran sam”
ali to mi nije dovoljno - sreća koju donosim svakog
dana tolikim ljudima
i zato moram da grabim, nezasićen i radoholičan
tragač za opsenama
a poznanica mi je lepo rekla da svojom ambicijom
“gazim preko leševa”
i ništa nije bilo tačnije - pokušavajući nemoguće
ubio sam sebe hiljadu puta
a onda prestao da brojim

Ima trenutaka kad sam sasvim zadovoljan svojim
telom, to podseća na ponos

mladog junca posle prvog parenja kad ti je telo još u
grču, masti nema,
samo glatka sjajna koža i mišić ispod nje, kao da si
stvoren maločas,
još da začepiš usta i ne melješ gluposti koje ti prvo
padnu na pamet,
sve bi bilo skoro pa savršeno, bio bi nema i
samozadovoljna pojava,
na jednakoj udaljenosti od od kraljevstva ljudi i
imperije faune,
posuda uživanja bez dna što iskri zlatastim
odsajima

Kad sam se ženio majka mi je rekla:
“ Gladne su ti oči. Nemoj da zbog prolaznih
zadovoljstava uništiš svoj brak”
Nije mi rekla da je sam brak prolazno zadovoljstvo i
neprolazno nezadovoljstvo
ali, ja je razumem - istina se nikad ne govori ljudima
za koje želite da budu dobri,
ona je rezervisana za preljubničke barabe kojima
nekako i dan - danas zavidim,
tim muškim kurvama lišenim osećaja obaveze dok iz
neokonzervativne senke

posmatram kako se besramno naturaju ženama,
mašu simbolima alfa - mužjaka,
isprepadan kao kokoš u ponoć pričama o razvodu,
besparici, alimentaciji,
gadostima koje se mogu "zakačiti", ja diskretno
vučem svoj ud niz ulicu
i ostavljam tužni trag precvalog kuronje u prašini,
kopitu mlađahnog pastuva na izvol'te
i plačem sve do kuće a u suzama se prelamaju
prizori sisa drugarica moje ćerke

Dok nisam otkrio brak nije mi padalo na pamet da
varam,
dok nisam dobio stalan posao nisam znao za
dosadu,
dok nisam dobio dete nisam znao da sam samoživ,
dok nisam otkrio da imam funkcionalnu porodicu
bio sam porodičan čovek,
dok nisam otkrio gde zeka pije Chivas Regal bio sam
slobodan u ovoj šumi.

Da nisam otkrio brak, porodicu, posao,
klimoglavisanje ne bih znao istinu:
ja sam isprepadana pičkica!

Ponekad se probudim i posmatram ucrvljalu
suprugu i molim se da se prolepša,
nađe ljubavnika, prevari me i tako završi ovaj dugi
hod po mukama jer ja ne mogu,
pokušavao sam sa nekim devojkama na poslu,
mirisale su na rane devedesete,
a neki zloduh je lebdeo iznad mene i sipao mi
brzostvrđnjavajući cement u usta.
Ti novi fazoni, žargoni, kako već, bio sam zastareo i
kad sam bio moderan, Bože,
ne dozvoli da patimo, rastavi nas ili nas ubij, ili ubij
samo mene, ovo je pakao!
A hteo sam, prerano ostareli čilager, komplimenti su
mi kao hladna supa,
skoreni i bezukusni, zaudaraju na kožu matorih ljudi,
na znojjava stopala,
smejale su se, sva mladost im je na usta izletela i to
je jebeno bolelo, Bože,
previše me ograničava um, taj sef sa papirima bez
vrednosti, otključaj ga,
da i ja postanem muška drolja i alkos i narkić i rok
zvezda i švaler i ubica,

jedan od pravih muškaraca, slavni mrtvaka koji su
prvo živeli pa pitali,
poludeću od ove diktature zdravog i porodičnog
života, političke korektnosti!

Svaki dan sam pred Makartijevom komisijom:
“Nisam niti sam ikad bio član KP”.

Da, tako se osećam, nedostaje još samo da
pobegnem u rahmetli Istočnu Nemačku,
bilo gde, ali znam da ti nisi taj kojem se obraćam i
od koga se plašim,
velika boginja Sigurnost je ono što mene mori,
paganska nakaza 21. veka,
zbog nje stavljamo sedmostruke brave na vrata,
krijemo pištolje ispod košulja,
na poslednjoj polici, da dete ne dohvati Zlo a u
stvari znamo zašto je tu-
zbog nas.

Da nismo previše kilavi od života mi bi uzeli škripave
merdevine
popeli se gore, uzeli pucaljku, otvorili usta kao prvi
put kod zubara i...

Neka me prevari, samo neka me prevari jer, ja ne
mogu a ako platim to se ne računa.

Negde sam promašio, negde sam pao ali nisam
siguran gde,
ostao nedovršen, neostvaren, propadam kao
prokljajali krompir u podrumu,
zaobišla me mladost - prelepa devojka namrštenog
lica koje me ne želi
i plašim se- nisam to imao u sebi i rodio sam se kao i
mnogi, više mrtav no živ
i mogu kriviti rat i siromaštvo ali oni ne oduzimaju
životu punoću,
samo ga čine ređim i dragocenijim, niti tu devojku
krivim - ona je navlakuša,
ta Mladost!
Pre ili kasnije ti se nasmeje u brk ali na mene se
mršti,
zna da nisam dovoljno trčao za njom, uvek sam
imao dve leve noge,
sport i ples, nisam bio za to i tako mi je Mladost
pobegla, bangavom,
a na licu nisam imao dve kapi znoja i to ona prezire i
sad mi vraća i, ko zna,
možda će ući u telo neke od devojaka koje
pohotljivo ždrakam i pljunuti me,

posred čela, besna što je morala da se vrati da bi me
zasluženo kaznila
a ja, časna reč, neću uraditi ništa, neću čak ni
obrisati pljuvačku,
samo ću sedeti i pitati se gde sam promašio a onda
će ući portir,
nakriviti kapu (posledica sinočnjeg seksa sa kafe -
kuvaricom) i:
“ Vreme je da se ide. Ja zaključavam za pet minuta
pa vi vidite.”

Neki poštenjačina iz mog društva je besan: “Uradio
sam sve što je trebalo a Bog,
umesto da me nagradi drugima dalje položaje i
unapređenja a ja gologuz!”
On kuka zbog toga što nije dobio nagradu a ja što
sam uopšte igrao po pravilima -
završio škole, zakopao se na poslu, oženio i pritom
se mučio, ne znam zašto,
ali mi je lakše jer nisam očekivao ništa pa ni moje
razočaranje ne miriše tako,
bio sam pošten u svom nepoštenju i dosledan u
svom kukavičluku i verolomstvu, aman,

u odnosu na tog fanatika ja sam svetac, najbliži
iskušenjima i pokorama,
postajem duboko svestan svetosti mog izobličienog i
lascivnog uma,
stope ostavljaju tragove mira a iz cigareta
blagosloveni tamjan žari večnim sjajem,
pakao koji pravim sebi i drugima samo je provera
pred primanje u opštežiće
neostvarenih, polujurodivih, bratstvo koje će
preuzeti carstvo zemaljsko
čim na žrtvu Prijapu prinese zategnuto, oblo,
osamnaestogodišnje dupe.

Dogodilo se! Bilo je dovoljno da ćutim i naručujem
pića i tako, kad su moji
dani sazdani od dosade a pretvoreni u papir nestali
u kasi kafića, dogodilo se,
iz samilosti, iz bizarne radoznalosti koja mine posle
dvadesete
kad lica počnu da im liče na preždrane krave a naša
na zaprežnovolovska, elem,
pustila me je da je prinesem na oltaru, tačno tu, kod
sredovečnog međunožja,

snimao sam je mobilnim dok je nameštala kurvinski
osmeh iznad zarđalog koplja,
obuhvatala ga usnicama i zavijala kao vučica dok
nije oživelo mutnim sjajem,
uzimao je ne puštajući prokletu mašinu iz ruke,
bacao se na nju zverski,
trzao i smejaio maloj učenici koja je sa svojih
devetnaest znala par tomova više
od nadobudnog profesora koji je u nju izlio
četrdesetpetogodišnji gnev,
i onda sve iz početka, moja učenica - profesorica,
razumevanja puna,
kljukala me pilulicama, nalivala pićima čija imena
lome jezik i pre ispijanja,
izbacila poluobučenog na ulicu jer su moji ispishnici a
njeni roditelji
mogli da stignu svakog časa i bilo mi je toliko lepo
jer je eksperiment uspeo
i bio sam snažan a ljudi su se okretali za starim
mačorom sa mlekom na brkovima,
nadmoćnim i paradnim kao kljuse iz najbolje ergele i
bacio sam pare na taksi,
odlepršao uz stepenice, izljubio ženu i pokazao joj
moj filmski „uradak“

dok joj je lice menjalo boje kao pokvareni semafor
a glas prelazio u plač
ja sam nadmoćno vikao: "Čekaj, ima još, nisi još
ništa videla. Evo, u kupatilu!"
i onda se odjednom ohladila i u njenu pojavu je ušla
kraljevska harizma:
"Mislio si da ćeš me se tako otarasiti? To je sigurno
neka montaža."

Jednom će nam ti prokleti satovi doći glave, čvrsto
sam uveren u to -
oni kradu vreme umesto da ga pokazuju i izazivaju
srčanu aritmiju,
ne smejte se, to je naučno dokazano, pročitao sam
u nekom „žutilu“
a ja to znam po svom iskustvu jer robujem:
satovima, adresarima,
beležnicama, rolodeksima, tajmerima, budilnicima,
alarmima,
bacaju me u *warp* ubrzanje i poželim da sve prođe
ko leptirov život
a ponekad sednem, sam, čujem samo zvuk svog
teškog matoranskog disanja

i muka mi je od samog sebe, vijuge počnu da se
pletu u Gordijev čvor,
izmislim da operem šoljicu ili odem u vece i sperem
nevidljive trice,
ritual samozavaravanja koji mi daje neku crtu
normalnog čoveka, eto

Kao porozan čovek razumem kockare koji uživaju
više kad se vade nego kad dobijaju-
Sa Elom sam to najbolje shvatio u ranim
dvadesetim, bila je moj kineski lampiončić
i ljubio sam je dok mi lice ne izgori, iz noći u noć
bludan i budan, savršeni spoj,
ali jedne noći, znate već kako to ide, bruka koju
muškarci nikad ne zaborave,
pustila me je da spavam pored nje, nije bilo utešnih
peckavih reči koje uslede,
i jutro sam dočekaao svež, posle noći bez snova, sa
blaženim osmehom i erekcijom
i potrajalo je to do podneva, kao da smo mi izmislili
kako se to radi, tako je bilo,
a ja sam bio pravi kockar koji je uživao što se „vadi“
iako sam dobio više od traženog

i danas se pitam, kad pogledam moju
gunshotwedding suprugu, da li ću, kad dođe čas,
da preživim silinu uživanja u velikom „vađenju“?

Rekao sam vam već da imam ćerku i suprugu ali
nisam siguran da govorim istinu
Jer se čovek koji ima ćerku i suprugu ponaša kao da
ima ćerku i suprugu a ne kao
tamo neki, to jest ja, izgubljeni k- usamljenik, i
probudim se ponekad posle ponoći,
ne verujem da ih imam, ne dolazi mi to ni do srca
niti do mozga, ja sam odsutni Tvorac,
ovozemaljski dokaz deizma, odradio rabotu i otišao,
nek haos radi ono svoje,
svako od nas se igrao Boga koji je utekao pre nego
što je puklo kosmičko sranje,
svi smo slali decu u vrtiće da ih skinemo s grbače,
ekspedovali na ekskurzije,
teleportovali na časove engleskog, balet, sportove,
naše je brisanje guzica
a tuđe sve ostalo što se dece tiče i da ponovo
postanem otac sve bi bilo isto,
takvim su me stvorili (ja za to krivim brzu hranu i
prekomerno gledanje TV-a)

i možda je to glupo objašnjenje ali pametnije
nemam i gledam moje prasence,
ako je mogu sagledati od toga na licu, jebote, njene
bubuljice imaju bubuljice,
troši hranu nemilice a mislim da i klinci troše nju,
ružnu i zahvalnu,
takve su u mojoj školi...

Ne želim da pričam ili mislim o tome, ima dečka,
nadam se samo da je jedini i ne želim podsećanje,
tako je jednostavnije,
ja sam gore, slušam moju harmoničnu muziku sfera
ili „Franca Ferdinanda“,
miran sam, sveznajući, blag, omnipotentan i
omniimpotentan, nedostupan,
za razliku od moje kćeri

Švaleri, urbana legenda veli, prave isključivo žensku
decu a ja to demantujem
pišljivim izlascima bez ishodišta i kraljevski
promašenim dekadama
i teši me jedino to da je svaki muškarac spavao sa
manje žena od predviđenog
i grize me pomisao na onu malu vrcu, još ponekad
zavrtim snimke na mobilnom,

ja sam sentimentalni perverznojak, znate, i tek sad
primećujem svu lepotu prizora
koje sam bio lišen vođen hudom žilom i taj prizor
koji gledam nije više pornoza -
zanimam me samo onaj deo kad zabaci kosu preko
uha ili zbunjeno slegne ramenima
a na jednom mestu se smeje po devojački, skoro se
zagrcne, gledam je i život me zajebava

„Trauma iz detinjstva, izgubljeni!“ to želite da
kažete, vidim, tancuje rečenica
na vašim jezicima, parče plastike koje se obično
ispljune u situacijama kao ova,
puna su vam usta blelih, prozirnih, oštih komadića
namenjenih za sve prilike,
vi, aparati za pljuvanje poliesterskih jezika, PVC zuba
i spermastične pljuvačke,
vi ćete govoriti o mom detinjstvu, kaleidoskopskim
snatrenjima koja umorne oči
svaki put sve manje vide, vraćate me u dubak da
vidite da li ću udariti u zid,
možda pasti na glavu iz naručja tetke pijane k'o
majka, ispišati u platnene pelene,

pokazati pišu drugarima u parku, ukrasti svoj prvi
poljubac, to vas zanima,
neka tajna fioka sa dosijeom razbaškarenim na četiri
hiljade gusto kucanih strana,
slovo preko slova, palimpsesti mojih frustracija, kao
da je to Ključ Svih Stvari
a bio sam samo dete koje se premetnulo u čoveka,
dovoljno hladnog da dogura u godine
u kojima ženu mogu obradovati jedino kupovinom
svega sa kilometarskog spiska
a poznanike skidanjem sa platnog spiska dok je
ćerka već davno digla ruke od mene,
i to je sve

„Nisam još spreman da postanem deda“, rekao sam
ćeri, prezreloj i prezrenoj udavači,
na šta mi je ona odbrusila da nikad nisam bio
spreman ni da postanem otac pa eto,
mada, prvih trideset godina je najteže a posle više
ništa ne osećate do *star(o)doma*
pa se i na očinstvo nekako svikne kao na neku retku
i dragu boleštinu, dosadnu
ali ne toliko bolnu, neku bez koje vi ne bi bili oni koji
ste, zamenu karakterne crte

Nikad nisam voleo izbore koji su mi se nudili.
Šta tu ima da se bira u vražju mater?
I zato sam tu, u matoranskom
kontumacu, *star(o)domu*, učim ples, igram domine,
šah,
kad nisam izabrao na vreme eto me tu, prestarelog
pre vremena, sa ženom za vratom
a ja šta- pišem pesme, nisam imao izbora osim ovog
- sa pisanjem i kurvama se zna -
možeš a i ne moraš a ako ne bude ništa od cele
frtutme - koga za to još zaboje,
jer, postao sam neplanirani deda, srčani udar bi me
manje iznenadio, unuk Bogdan,
luče malo, nisam ga nijednom video jer sam udaren
mokrom čarapom i krparom pride,
znam to i prihvatam, zaslužio sam paklenske muke u
sumpornim jamama Inferna
ali valjda ne mogu sve da dobijem u paketu, moraću
da sačekam koju godinicu najduže,
ovde čilageri padaju kao muve a osoblje je tako
ljubazno da više ne idem pod tuš -
pustiće mi Ciklon B i - zbogom poslednje pevanje,
ostade svet uskraćen za *šedevr*,

ali, dobro sam, bolji no ikad, nemam tikove, ne pušim, ne cupkam nogom ispod stola, tako sam u mladosti prolio hektolitre brlje i razbacao boksove cigareta, spasao se, produžio život za ovaj trenutak kao Beketov Krap koji, kudikamo matoriji od mene, leže sa prostitutkom i kad ga ona pita kako još može, kaže: „Celog života sam se čuvao za tebe“ i voleo bih da sam se i ja tako čuvao ali moje telo već petanest godina ne zaslužuje to, treba ga ušuškati u košulje i džempere, spakovati u nešto teško i rorobatno, da se pripremi za čamovinu a imadoh ja i hemingvejske dileme i razrešio bi ih samo da sam se jednom izvezao na Karibe a ovako, sori matori, degradacija, pa šta, celog kurčevnog života si izgubljen, u problemu, sjeban, skrajnut, ogorčen, u krizi, ne znaš za bolje i za boljim ne žališ, bolje ne pamtiš a telo više trpiš neg' nosiš, živi stari, živi, još malo do finiša pa onda sledi kupanje pa pajkenje, opet kasniš, a opet, ponekad me uhvati vera u reinkarnaciju, u to da živim u Božijem sećanju al ode

kao neki zmaj što je devojčici pre neki dan u parku
utekao s konopca, radovali se starci:
„Nek' i deca kukaju!“, a ja sam ih sve poslao u
materinu i gledao za tim veselim papirom
dok ga je košava nosila iznad drevnih, ruševnih
zgrada i smejao se slatko, zvali osoblje,
zguta sam pilulice kao zaklana guska nadev a zmaj
još lepši i šareniji, vidim ga,
izrasta u moćnog stvora, crvenog, mudrog i večnog,
biće svuda gde me nije bilo i ja se radujem
s njim i za njega k'o za mene, šaljem blagoslove
kroz smaragdne zavese:
„ Rejoyce, old chum, rejoyce!“

BELEŠKA O AUTORU

Aleksandar Novaković je rođen 1975.godine u Beogradu. Piše romane, drame, aforizme, pesme i kratke priče. Diplomirani istoričar i dramaturg, doktor nauka o dramskim umetnostima iz oblasti studije pozorišta. Drame: *Sistem* (Narodno pozorište Užice, 2001), *Zubi* (Srpsko narodno pozorište, Novi Sad, 2004), *Aladinova čarobna lampa* (Pinokio, Beograd, 2007), *Naš čovjek* (Hercegovsko pozorište, koautor, 2008). Zbirke drama: *Bliskost* (Svetozar Marković, Zaječar, 2006), *Posle Utopije* (KC Kraljevo, 2009). Autor je desetak različitih dramskih i dokumentarnih formi emitovanih na Drugom i Trećem programu Radio Beograda. Knjige aforizama: *Pij Sokrate, država časti* (Matica srpska, Novi Sad, 1998) *Neće moći* (Alma, Beograd, 2006) *Malo li je?* (Alma, Beograd, 2011) Romani: *Glečer* (Dereta, Beograd, 2007), *Keltska priča* (Mali Nemo, Pančevo, 2008), *Dva u jednom* (Mali Nemo, Pančevo, 2009), *Vođa* (VBZ, Zagreb, 2010). Teatarske studije: *Kako je Tito razbijao Tikve*

(Narodna knjiga, Beograd, 2005) *Slomljeno slovensko ogledalo* (Mali Nemo, Pančevo, 2010).
Nagrade: *Josip Kulundžić* za izuzetan uspeh na polju dramaturgije (2004), druga nagrada Radio - Beograda za radio - dramu (2003), prva nagrada Radio Beograda za dokumentarnu radio - dramu (2011), *Vibova nagrada* (2001) i *Zlatna kaciga* (1997) za satiru. Republička nagrada za najbolji dramski tekst za lutkarsko pozorište (2007).
Dobitnik nagrada časopisa *Ulaznica*: prve za priču (2003), druge za esej (2004) i druge za priču (2005), *Mali Nemo* za roman (2008) te *VBZ* za najbolji roman na BHCS jezicima (2010).

Sadržaj

CIP